

СЛЪНЦЕТО И ВЪТЪРЪТЪ

(басня)

Слънцето и вѣтърътъ се срѣцнали единъ день на върха на една висока планина, на която човѣшки кракъ не билъ стѣпвалъ. Дълго се катерили тѣ, докато превалятъ високия връхъ, затова седнали да си починатъ на една малка полянка, на която растѣли диви ягоди.

Отъ тамъ тѣ виждали цѣлата земя надлъжъ и наширь съ нейнитѣ рѣки и долини, опасани съ пѣтища, като бѣли колани. По широкия друмъ въ подножието на планината вървѣлъ овчаръ съ своето стадо.

— Я вижъ, — казалъ вѣтърътъ, — колко е горещо, а този овчаръ си облѣкалъ кожуха.

— Да, — отговорило слънцето, — той никога не сваля кожуха отъ гърба си. Ни зиме, ни лѣте.

— Тѣй ли, — продължилъ вѣтърътъ, — хайде тогава да видимъ, кой отъ насъ двамата ще му свали кожуха. Ти ли или азъ! Да се обзаложимъ!

— Добре, — усмихнало се слънцето.

Вѣтърътъ започналъ пръвъ.

Той се спустналъ низко надъ земята, подсвирилъ му, писналъ му, брулналъ го въ лицето. Плющѣлъ, трещѣлъ дигналъ му калпака и го хвърлилъ въ рѣката. Чупѣлъ клони, къртѣлъ дървета, хвърлялъ прахъ въ очитѣ на овчаря, съскалъ зли думи въ ушитѣ му, разтърсилъ цѣлата земя, всичко живо се изпокрило отъ страхъ. И пакъ овчарътъ не хвърлилъ кожуха, а още повече се загърналъ въ него.

Тогава слънцето тихо се показало горе на върха и, безъ да го чуе нѣкой, почнало да грѣе. Мълчаливо и кротко трептѣло то и пратило такива горещи лъчи на земята, че овчарътъ не можалъ да изтрае и съблѣкълъ кожуха.

Вѣтърътъ като видѣлъ, изкачилъ се пакъ при слънцето и казалъ:

— Ти ме победи. Азъ дигнахъ само шумъ, а нищо не направихъ, а ти безъ думи направи много нѣщо. Ти си всемогъщо!

Илика Петрова